

PARAULES DE VIDA

Els signes del Regne

L'evangeli d'aquest tercer diumenge d'Advent ens narra una escena en la que Joan Baptista es mostra perplex davant l'actuació de Jesús. Ell, com a precursor del Messies, havia anunciat la seua vinguda com l'arribada d'un jutge que amb contundència instauraria ràpidament el Regne de Déu. Però les notícies que li arriben a la presó sobre Jesucrist el desconcerten. Possiblement no actuava com ell havia imaginat. Lo primer que s'escoltava dels seus llavis no eren paraules d'amenaça, sinó una «bona notícia»; els mètodes de Jesús no semblaven tenir l'eficàcia que s'esperava d'un messies que havia de salvar el món. Per això, Joan envia els seus deixebles a preguntar-li: «¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?» (Mt 11,3).

Possiblement és aquesta temptació la que molts cristians poden experimentar en alguns moments. En els últims segles i encara avui molts es pregunten si realment l'Evangelí de Jesucrist canvia el nostre món: ¿no caldria assumir mètodes més radicals per a transformar de debò aquesta societat? En el fons, moltes de les ideologies que han sorgit en la modernitat no són més que manifestació de la decepció i la impaciència que pot produir l'aparent ineficàcia de l'Evangelí. Els últims segles estan plens de «profetes» que rebutgen el cristianisme, proposant ideologies alternatives i creant sistemes polítics que canviarien el món amb més rapidesa. Moltes d'elles han portat un gran buit i destrucció.

L'Advent és una invitació a mirar de nou a Crist i a posar en Ell la nostra esperança. Certament no ha sigut un revolucionari que ho ha transformat

tot amb la força. Tampoc ha cercat l'eficàcia que donen les riqueses o el poder. No obstant això, la seua persona i la seua paraula han sigut una llavor que ha fet brotar moltes vides noves, que ens han ensenyat que el que realment té el poder de transformar-ho tot no són les grans promeses d'aquells que es presenten com a salvadors de la humanitat, sinó la llum de la veritat i de la bondat de Déu. En Crist Déu s'ha acostat a cadascun de nosaltres per mostrar-nos el seu amor, eixe amor que pot canviar el nostre cor i convertir-nos en testimonis de què és possible sembrar la vida de la gràcia en el cor del món.

Durant aquests diumenges que precedeixen a la festa del Nadal la litúrgia de l'Església ens con-

vida a alegrar-nos, perquè «Déu és a prop». Certament, Ell vol acostar-se a cadascun de nosaltres, desitja entrar en el més profund del nostre cor per a transformar-lo amb la seua gràcia, ve per a oferir-nos el do de la seua amistat, que és el que ens pot donar la vertadera alegria. Déu és a prop i nosaltres sovint estem lluny. A la proximitat de Déu responem amb la indiferència o l'escepticisme, com els qui estan cansats d'unes promeses que no acaben de complir-se. Acostem-nos al Senyor, caminem cap a la seua llum per a ser també nosaltres llum per als demés.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Feliç aquell que no quedarà decebut de mi»

Aquestes paraules de Jesús, del fragment evangèlic d'avui, van al cor de la nostra experiència cristiana. El centre de la fe és Jesús, la seva paraula, la seva vida, el seu misteri. La vida i la presència de Jesús varen ser d'una senzillesa extrema. Ja el seu naixement va ser senzill entre els senzills; les tradicions nadalenes que omplen l'ambient aquests dies posen de relleu l'entrançable humilitat de la família de Natzaret, que va a Betlem i té allà el seu fill, en un clima de pobresa absoluta. Els evangelis subratllen que Jesús va viure a Natzaret, un poblet petit i ignorat, i que va viure lluny dels llocs de poder i de decisió. I el seu final no va ser només senzill sinó literalment terrible, condemnat i executat en una creu.

En un contrast impactant amb aquesta realitat, la fe cristiana confessa Jesús com a Senyor i Salvador, i acumula títols al voltant de seu misteri personal (Fill de Déu, ple de l'Esperit del Pare, pel qual tot ha estat creat) i de la seva eficàcia salvadora (Messies Salvador, Primogènit de molts germans, Llum dels pobles, Alliberador del pecat i de la mort...).

L'Església, guiada pels seus místics, ha anat entenent el sentit d'aquests títols atribuïts al Jesús senzill de Betlem, de Natzaret, de la Creu. Aquest és un camí que ha fet l'Església però que no s'estalvia a ningú; tots estem cridats a fer-lo. Si algú no fa aquest camí té el perill de «quedar decebut d'ell». És el pe-

rill d'enlluernar-se amb els títols de glòria i de poder del Senyor Jesucrist, oblidant el Jesús real, fins i tot «quedant decebut» de la seva realitat històrica de senzillesa, d'humilitat, d'anorreament. En canvi, tots estem cridats a entendre que Ell realitza els títols de Senyor i Salvador victoriosos del món, precisament en la seva donació senzilla i amorosa al Pare i als homes, especialment en l'entrega total de la mort en creu, allà on es va realitzar realment la veritable grandesa i l'autèntica victòria del Senyor, en una vida donada del tot, culminada en la plenitud de la resurrecció.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Los signos del Reino

El evangelio de este tercer domingo de Adviento nos narra una escena en la que Juan Bautista se muestra perplejo ante la actuación de Jesús. Él, como precursor del Mesías, había anunciado su venida como la llegada de un juez que con contundencia instauraría rápidamente el Reino de Dios. Sin embargo, las noticias que le llegan a la prisión sobre Jesucristo lo desconciertan. Posiblemente no actuaba como él había imaginado. Lo primero que se escuchaba de sus labios no eran palabras de amenaza, sino una «buena noticia»; los métodos de Jesús no parecían tener la eficacia que se esperaba de un mesías que tenía que salvar al mundo. Por ello, Juan envía a sus discípulos a preguntarle: «¿Eres tú el que ha de venir o tenemos que esperar a otro?» (Mt 11,3).

Posiblemente es esta tentación la que muchos cristianos pueden experimentar en algunos momentos. En los últimos siglos y todavía hoy muchos se preguntan si realmente el Evangelio de Jesucristo cambia nuestro mundo: ¿no habría que asumir métodos más radicales para transformar de verdad esta sociedad? En el fondo, muchas de las ideologías que han surgido en la modernidad no son más que manifestación de la decepción y la impaciencia que puede producir la aparente ineficacia del Evangelio. Los últimos siglos están llenos de «profetas» que rechazan el cristianismo, proponiendo ideologías alternativas y creando sistemas políticos que cambiarían el mundo con más rapidez. Muchas de ellas han traído un gran vacío y destrucción.

El Adviento es una invitación a mirar de nuevo a Cristo y a poner en Él nuestra esperanza. Ciertamente no ha sido un revolucionario que lo ha transformado todo con la fuerza. Tampoco ha buscado la eficacia que dan las riquezas o el poder. Sin embargo, su persona y su palabra han sido una semilla que ha hecho brotar muchas vidas nuevas, que nos han enseñado que lo que realmente tiene el poder de transformarlo todo no son las grandes promesas de aquellos que se presentan como salvadores de la humanidad, sino la luz de la verdad y de la bondad de Dios. En Cristo Dios se ha acercado a cada uno de nosotros para mostrarnos su amor, ese amor que puede cambiar nuestro corazón y convertirnos en testigos de que es posible sembrar la vida de la gracia en el corazón del mundo.

Durante estos domingos que preceden a la fiesta de Navidad la liturgia de la Iglesia nos invita a alegrarnos, porque «Dios está cerca». Ciertamente, Él quiere acercarse a cada uno de nosotros, desea entrar en lo más profundo de nuestro corazón para transformarlo con su gracia, viene para ofrecernos el don de su amistad, que es lo que nos puede dar la verdadera alegría. Dios está cerca y nosotros a menudo estamos lejos. A la cercanía de Dios respondemos con la indiferencia o el escepticismo, como quienes están cansados de unas promesas que no acaban de cumplirse. Acerquémonos al Señor, caminemos hacia su luz para poder ser también nosotros luz para los demás.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

26 Fòrum de Pastoral Juvenil

Acabant el Mes Missioner Extraordinari i unint-nos a la crida que el Sr. Bisbe ens feia a una jornada diocesana, la Delegació de Pastoral Juvenil convocàvem al Fòrum, el vespre

del divendres 25, a la parròquia Mare de Déu del Roser, a Tortosa.

Gràcies a l'assistència i bon treball dels equips a la Crist viu, van nèixer algunes propostes con-

cretes que poden orientar la missió pastoral encomanada.

Seguia el testimoni de la Gna. Teresa Romero que compartí fe i vida durant 36 anys a Angola. I, per acabar la vetllada, un bon ratet d'adoració amb la banda Worship.cat que amb els seus cants i lloances ens feren alçar el cor i fins els braços a la glòria de Déu.

El dissabte ens uníem al taller de la Delegació de Catequesi. Durant la missa d'enviament presentàvem les ofrenes del pa i el vi, posant-hi allí la vida, els combats i esperances, sofriments i alegries de tots els joves pels qui ens han cridat a donar la vida.

Rev. Iván Cid

Octubre, mes del Rosario

Con sencillez y profunda piedad rezamos el Rosario de la Aurora por las calles de Benicarló, como todos los domingos y festivos de octubre y mayo. Un clamor de peticiones, respeto, confianza, acción de gracias, admiración, de pedir perdón penetra en el corazón de María, la mujer que enamoró a Dios, que le consoló en su cruel pasión y que tiene los brazos abiertos a acoger a cada uno de sus hijos, tal como lo hizo con Jesús, el Hijo de Dios, que se hizo hombre para abrir los horizontes de la gracia y de la felicidad a cada uno.

Muchos benicarlandos elevan sus ojos a la Belleza de la Vida, al Trono de la Sabiduría y la Esperanza, y se levantan en sus caídas porque suspiran por mejorar en su camino de gracia al encuentro con María. Y reposando en Ella ya se está dentro de la misericor-

dia de Dios. A Dios se va y se vuelve por María, y ¡a María se la quiere mucho en Benicarló! Quienes tuvimos la gracia de acompañarla por las calles, deseamos ser ventanales ojivales abiertos por donde se vea ¡qué bien se está en su regazo! Ella es el atajo rápi-

do que nos lleva, con su esfuerzo, con su amor al servicio, con su sacrificio, con su cariñosa mirada maternal, con su humildad, al descanso y gozo del dulce Corazón de Jesús. ¡Madre mía, mima a tu pueblo de Benicarló!

Manuel Ferrer

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

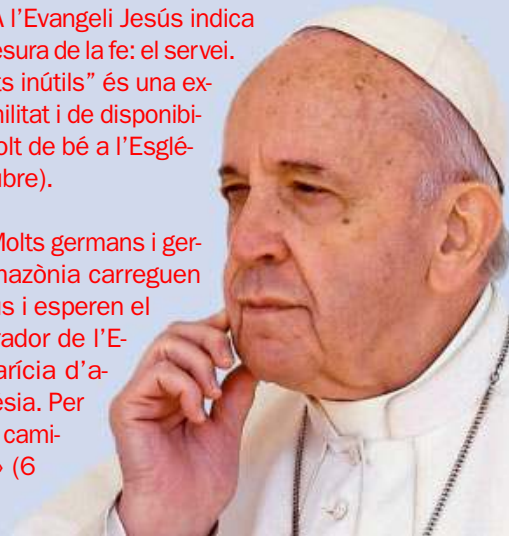

@Pontifex: «Que la memòria dels Sants Àngels Custodis reforci en nosaltres la certesa que no estem sols, i ens sostingui en anunciar i viure l'Evangelí de Crist per un món renovat en l'amor de Déu» (2 d'octubre).

@Pontifex: «La Paraula de Déu ens omple de joia i aquesta joia és la nostra força. Som cristians joiosos perquè acollim en el cor la Paraula de Déu. Aquest és el missatge d'avui per a tots nosaltres» (5 d'octubre).

@Pontifex: «A l'Evangelí Jesús indica quina és la mesura de la fe: el servei. «Som servents inútils» és una expressió d'humilitat i de disponibilitat que fa molt de bé a l'Església» (6 d'octubre).

@Pontifex: «Molts germans i germanes a l'Amazònia carreguen pesades creus i esperen el consol alliberador de l'Evangelí, la carícia d'amor de l'Església. Per ells, amb ells, caminem plegats» (6 d'octubre).

Trobada diocesana d'inici de curs de les delegacions i cloenda del Mes Missioner Extraordinari

El 26 d'octubre se celebrà al Seminari de Tortosa la trobada diocesana d'inici de curs de les delegacions, aquest any dins del marc de les celebracions del Mes Missioner Extraordinari, convocat pel papa Francesc amb el lema «Batejats i enviats».

Uns quatre-cents diocesans, procedents dels diferents indrets del nostra diòcesi, vam celebrar la cloenda del Mes Missioner Extraordinari que s'inicià l'1 d'octubre amb una Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, en el monestir de les Carmelites de Jesús-Tortosa. Hem seguit l'estel dels nostres màrtirs missioners en diferents celebracions a nivell de diòcesi: en la Catedral, en memòria del màrtir tortosí sant Francesc Gil de Federich; a Ascó, per sant Pere Màrtir Sans; i una trobada i pelegrinatge al Baix Maestrat pel beat Jacint Orfanell, de la Jana.

La jornada va començar amb una estona de pregària. Després, unes paraules del Sr. Bisbe seguides de la proclamació de la Paraula de Déu (Fl 2, 5-11). Tot seguit les pregàries, demanant pel poble de Déu, per les nostres comunitats cristianes, pels seminaris i noviciats, per l'Església perseguida, pels missioners i perquè aquest Mes Missioner Extraordinari ens impulse al compromís de ser

«Batejats i enviats: Església de Crist en missió al món». A continuació es projectà un vídeo d'alguns dels nostres missioners. Tot seguit, cinc tallers de formació: delegació diocesana d'Ensenyament; entitats socials diocesanes; grups d'Espiritualitat; delegació diocesana de Catequesi i Pastoral Laical. Després, una estona de pregària amb exposició del Santíssim. Havent dinat i després d'una bona sobretaula, ens vam desplaçar a la Catedral per celebrar l'Eucaristia que va cloure el Mes Missioner Extraordinari.

Amb el cant *Maria, Ave Maria* ens vam acomiadar plens de joia pel dia de pregària, formació, reflexió i germanor que vam compartir fidels de les diferents parròquies, presidits pel nostre pare i pastor, el Sr. Bisbe, i per un bon nombre de preveres.

Maria Joana Querol Beltrán

Pasó la brisa de Lourdes por Benicarló

Martes 29 de octubre de 2019. Tuvimos el tesoro de Lourdes en la parroquia de Santa María del Mar. La sencillez, la humildad recibía el premio del Padre en nuestra tierra. Admiración, respeto, piedad, agradecimiento. La reliquia de santa Bernadette convocó a tantos y tantos amantes de la Madre de Dios que disfrutaron con la presencia del Sr. Obispo de la diócesis acompañado por el clero de Benicarló, arropados por el entusiasmo de la Hospitalidad de Tortosa, el fervor y piedad de los amantes de María y la ilusión del coro de la Salle que ponía los acentos vigorosos y piadosos en la escritura de esta página de la historia benicarlenda.

Musitaba el Sr. Obispo que Dios se complació en la humildad de Bernadette. Y le dio la gracia extraordinaria de poder hablar con su Madre del cielo. La humilde jamás se cree supe-

rior a los demás, porque ha recibido tan excelso don. En cambio, goza —y sufre— por tan gran tesoro que no se lo queda para ella, sino que lo expande y regala a los demás, aunque le hieran y la quieran humillar. Y por eso vemos hoy los frutos incontables que Dios regala a tantos y tantos que visitan Lourdes. Contemplar su emoción, contagia. Santa Bernadette, ¿nos vas a regalar la virtud de la humildad que es lo mismo que decir el amor a Dios y a santa María? ¡Lo queremos! ¡Ayúdanos, por favor!

Manuel Ferrer

Commemoració acadèmica de la mort de Mn. Manyà

El 29 d'octubre, a l'Espai Patronat de Tortosa i presidit pel Sr. Bisbe, es va celebrar l'acte acadèmic amb motiu dels 43 anys de la mort de Mn. Joan Baptista Manyà Alcoverro, sacerdot, teòleg i pedagog.

Mn. Víctor Cardona, president de la Fundació Fe i Cultura Joan B. Manyà, presentà el conferenciant, Dr. Robert Roda Aixendri, qui ens parlà de «La fe en l'hora present».

El Sr. Bisbe va cloure l'acte acadèmic agraint al conferenciant, «un filòsof i un filòsof cristià» —va dir—, per una xerrada que ens presentava molts reptes. Va dir també que «la crida de Mn. Manyà: "Feu metafísica, feu metafísica" és una necessitat perquè la fe no es converteixi en ètica o en pur sentimentalisme. Aquest tipus de pensament és exigent, però neces-

sari per a l'Església en un món ofegat pel materialisme». També va donar les gràcies al president i la Junta del Patronat de la Fundació Manyà per tenir un record cada any, en complir-se l'aniversari del traspàs de Mn. Manyà a la Casa del Pare.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

► **Divendres 20**, Tortosa, recepció de Nadal, al Palau Episcopal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.) [Nm 24,2-7.15-17a / SI 24 / Mt 21,23-27]. *Urgell i Sant Feliu de Llobregat*: □ Sant Josep Manyà (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fundador dels Fills i Filles de la Sagrada Família (SF, 1870). Sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.

17. ■ Dimarts [Gn 49,1-2.8-10 / SI 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Mata, prevere provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús.

18. ■ Dimecres [Jr 23,5-8 / SI 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.; sant Moisès, mr.

19. ■ Dijous [Jt 13,2-7.24-25a / SI 70 / Lc 1,5-25]. Sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; sant Nemesi, mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família, mr.; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Divendres [Is 7,10-14 / SI 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de

Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ Dissabte [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / SI 32 / Lc 1,39-45]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nímega; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. ■ Diumenge vinent, IV d'Advent (lit. hores: 4a setm.) [Is 7,10-14 / SI 23 / Rm 1,1-7 / Mt 1,18-24]. Santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg. fund., patrona dels emigrants; sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarissa.

Diumenge III d'Advent (A)

COMENTARI

Viviu contents: El Senyor és a prop

Ens anem atansant al Nadal. L'evan-
geli ens presenta la figura del precur-
sor, del qui anuncia el Salvador. Per
això Jesús diu: *Què heu sortit a veure al
desert? Un profeta? Sí, ho puc ben dir i
més que profeta: És aquell de qui diu l'Es-
criptura: Jo envio davant teu el meu mis-
satger, perquè et prepari el camí.* Aquesta
va ser la missió de Joan Baptista: preparar
els cors dels qui havien de rebre el Messies.
I això ho va fer des del desert, batejant i
exhortant a la conversió. Així va preparar
el camí del Senyor.

D'aquesta manera es realitza el que diu
Isaïes a la primera lectura: *La terra eixuta
i el desert estan de festa, d'alegria l'este-
pa floreix.* L'arribada del Messies és motiu
d'una gran alegria: *Enrobustiu les mans que
es deixen caure, afermeu els genolls que no
s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Si-
gueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el
vostre Déu... és ell mateix qui us ve a sal-
var. Llavors es desclouran els ulls dels cecs
i les orelles dels sords s'obriran, llavors el
coix saltarà com un cérvol i la llengua del
mut cridarà de goig. Tornaran els que el Se-
nyor ha rescatat... i una alegria eterna co-
ronarà els seus caps. Hi haurà festes i ale-
gria, i fugiran les penes i els gemecs.* No en
va avui és el diumenge *Gaudete* (alegreu-
vos). S'atansa ja el gran dia del naixement
del Redemptor. Joan no acabava d'enten-
dre la tendresa i la misericòrdia de Jesús:
*Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esper-
rar un altre?* Sembla que es troba descon-
certat. Per això Jesús subratlla: *Aneu a
anunciar a Joan: els cecs hi veuen, els in-
vàlids caminen, el leprosos queden purs,
els sords hi senten, els morts ressusciten.*
Tot això és motiu d'una immensa alegria.
Es fa realitat l'anunci d'Isaïes: *Aquest és
Jesús! Sant Jaume també ens anima: Re-
fermeu els vostres cors, que la vinguda del
Senyor és a prop.* Jesús ens diu: *No tingueu
por, sou lliures! Una alegria eterna ha de co-
ronar els nostres cors!*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,1-6a.10)

La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria l'estepa floreix. La seva florida s'esbadella com l'iris, s'engalana i crida de goig. Li han estat donades la glòria del Líban, les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig. Tornaran els qui el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps. Hi haurà festes i alegria, i fugiran les penes i els gemecs.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Senyor, veniu a salvar-nos.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

El Senyor manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,7-10)

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser jutjats; penseu que el jutge ja és a les portes. Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

▶ Lectura de l'evan-geli segons sant Mateu (Mt 11,2-11)

En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir dir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» Jesús els va respondre: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la bona nova, i feliç aquell que no quedarà decebut de mi.» Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: «Què heu sortit a veure al desert? Una canya sacsejada pel vent? Doncs, què hi heu sortit a veure? Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, què hi heu sortit a veure? Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta: és aquell de qui diu l'Es-critura: "Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí." Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els qui les mares han portat al món no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix el més petit al Regne del cel és més gran que ell.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 35,1-6a.10)

El desierto y el yermo se regocijarán, se alegrará la estepa y florecerá, germinará y florecerá como flor de narciso, festejará con gozo y cantos de júbilo. Le ha sido dada la gloria del Líbano, el esplendor del Carmelo y del Sarón. Contemplarán la gloria del Señor, la majestad de nuestro Dios. Fortaleced las manos débiles, afianzad las rodillas vacilantes; decid a los inquietos: «Sed fuertes, no temáis. ¡He aquí vuestro Dios! Llega el desquite, la retribución de Dios. Viene en persona y os salvará».

Entonces se despejarán los ojos de los ciegos, los oídos de los sordos se abrirán; entonces salará el cojo como un ciervo. Retornan los rescatados del Señor. Llegarán a Sión con cantos de júbilo: alegría sin límite en sus rostros. Los dominan el gozo y la alegría. Quedan atrás la pena y la aflicción.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Ven, Señor, a salvarnos.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 5,7-10)

Hermanos, esperad con paciencia hasta la venida del Señor. Mirad: el labrador aguarda el fruto precioso de la tierra, esperando con paciencia hasta que recibe la lluvia temprana y la tardía. Esperad con paciencia también vosotros, y fortaleced vuestros corazones, porque la venida del Señor está cerca. Hermanos, no os quejéis los unos de los otros, para que no seáis condenados; mirad: el juez está ya a las puertas. Hermanos, tomad como modelo de resistencia y de paciencia a los profetas que hablan en nombre del Señor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 11,2-11)

En aquel tiempo, Juan, que había oído en la cárcel las obras del Mesías, mandó a sus discípulos a preguntarle: «¿Eres tú el que ha de venir o tenemos que esperar a otro?». Jesús le respondió: «Id a anunciar a Juan lo que estáis viendo y oyendo: los ciegos ven y los cojos andan; los leprosos quedan limpios y los sordos oyen; los muertos resucitan y los pobres son evangelizados. ¡Y bienaventurado el que no se escandalice de mí!». Al irse ellos, Jesús se puso a hablar a la gente sobre Juan: «¿Qué salisteis a contemplar en el desierto, una caña sacudida por el viento? ¿O qué salisteis a ver, un hombre vestido con lujo? Mirad, los que visten con lujo habitan en los palacios. Entonces, ¿a qué salisteis?, ¿a ver a un profeta? Sí, os digo, y más que profeta. Este es de quien está escrito: "Yo envío a mi mensajero delante de ti, el cual preparará tu camino ante ti". En verdad os digo que no ha nacido de mujer uno más grande que Juan el Bautista; aunque el más pequeño en el reino de los cielos es más grande que él».